

18. 10. 2012

ID: 86343

Vykonání trestu

Právní mocí rozhodnutí o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti nedochází k tomu, že by na trest obviněnému původním rozhodnutím uložený bylo možno nahlížet jako na trest, který byl vykonán.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 955/2012, ze dne 13.9.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání, které podal obviněný J. H. , proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 5 To 184/2012, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Břeclavi, pod sp. zn. 21 T 163/2011, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 3. 2012, č. j. 21 T 163/2011-104, byl obviněný J. H. (dále jen „obviněný“) uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za které byl odsouzen podle § 274 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500,- Kč, celkem tedy 50.000,- Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců pro případ, že peněžitý trest ve stanovené lhůtě nezaplatí. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř let. Dle skutkových zjištění nalézacího soudu se obviněný uvedených přečinů dopustil tím, že

dne 23. 6. 2011 kolem 17.30 hod. v obci P. na místní komunikaci před restaurací směrem od centra obce P. ke hřbitovu, řídil osobní motorové vozidlo tovární zn. S. , přestože byl v té době pod výrazným vlivem alkoholu, který si přivodil předchozím požíváním alkoholických nápojů, přičemž v důsledku ovlivnění alkoholem nevěnoval dostatečnou pozornost řízení vozidla a nesledoval situaci v silničním provozu a při objíždění nákladního vozidla tovární zn. D., odstaveného při pravém okraji vozovky ve směru jeho jízdy, pravým bokem vozidla S. v oblasti pravého předního blatníku a pravých předních dveří narazil do levého boku nákladního vozidla D., poté z místa nehody ujel, následně odmítnul podrobit se orientační dechové zkoušce na ovlivnění alkoholem a svým jednáním způsobil poškozené společnosti Z. TRANS, s. r. o., se sídlem N. B. 222, škodu ve výši nejméně 10.000,-Kč, a tohoto jednání se dopustil, přestože rozhodnutím Městského úřadu v P., odboru dopravy a SH ze dne 9. 8. 2010, č. j. MUPOD 24905/2010, které nabylo právní moci dne 27. 8. 2010, byly jako nedůvodné zamítnuty námitky obviněného proti provedenému záznamu bodů, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů v registru řidičů, v důsledku čehož obviněný pozbyl řidičské oprávnění pro všechny skupiny motorových vozidel ve smyslu § 123 odstavec 3 zákona č. [361/2000](#) Sb., v platném znění, dnem 4. 9. 2010 na dobu jednoho roku.

O odvolání, které proti tomuto rozsudku podal obviněný, rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Brně usnesením ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 5 To 184/2012, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. e) tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o peněžitém trestu.

Proti citovanému usnesení (v dovolání nesprávně uvedeno rozsudku) krajského soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce JUDr. Romana Haise dovolání, přičemž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku obviněný namítl, že soudy zjištěný skutkový stav nenaplnuje znaky trestného činu [přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku], jímž byl uznán vinným. Soudům nižších stupňů vytýká, že se nezabývaly právní relevancí rozhodnutí o provedeném záznamu 12 bodů v registru řidičů, ačkoli proti této skutečnosti brojil. Přechinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání byl uznán vinným na základě spáchání dvou předcházejících protiprávních jednání, a to ze dne 8. 6. 2007, kdy mu bylo zaznamenáno 7 bodů v registru řidičů, a protiprávního jednání ze dne 29. 8. 2009, kdy mu bylo zaznamenáno 5 bodů. Prvně jmenovaný skutek byl řešen trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 3 T 105/2007, který nabyl právní moci dne 12. 2. 2008. Tímto rozhodnutím byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let, tj. od 8. 6. 2007 do 8. 6. 2009. Dne 14. 10. 2008 na základě usnesení č. j. 3 T 105/2007-150, došlo k upuštění od zbytku výkonu trestu zákazu činnosti. Z dikce § 74 odst. 2 zák. č. [40/2009](#) Sb. vyplývá, že byl-li trest vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Obviněný měl za to, že nemohou být naplněny důvody pro odebrání řidičského průkazu a tedy ani důvody pro odsouzení za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Proti této skutečnosti brojil všemi možnými prostředky (námitky, odvolání proti správním rozhodnutím apod.) i v probíhajícím soudním řízení. Pokud trestní zákoník stanoví, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nemůže být obviněnému na základě této skutečnosti ponechána bodová sankce, neboť důvod pro její udělení ze zákona zanikl. Na této skutečnosti dle obviněného nemůže nic změnit ani výklad „bodového systému“ podávaný Nejvyšším správním soudem, jelikož ustanovení § 123 odst. 1 zák. č. [361/2000](#) Sb., o silničním provozu, zřetelně stanoví, že řidiči motorového vozidla se zaznamenávají body za jednání zařazené do bodového hodnocení, za které mu byla pravomocně uložena sankce. Touto sankcí je bezesporu i trest zákazu činnosti uložený rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi.

Z uvedených důvodů dle obviněného nemohlo dojít k naplnění znaků trestného činu. Jeho odsouzením byl porušen princip legitimního očekávání (spojený s obviněným provedeným výkladem trestního zákoníku), který je vyjádřením obecnějšího požadavku právní jistoty. Obviněný dále poukázal na to, že bodový systém je prezentován jako opatření sui generis, které není uznáváno jako sankce, ač na straně druhé o sankci nepochybně jde. I když nesouhlasí s výkladem zákazu non bis in idem provedeným Nejvyšším správním soudem, ve svém dovolání jej nezpochybňuje, neboť v jeho případě jde o situaci jinou, a to že důsledek ve formě bodové sankce přichází v okamžiku fikce neodsouzení. Ani z judikatorní definice bodového systému (2 As 19/2009) nelze dospět k závěru, že v případě, kdy dojde k zahlázení odsouzení, mají platit důsledky opatření, sankce sui generis, za spáchání předmětného protiprávního jednání.

Pokud by dovolací soud shledal výklad obecných soudů za konformní s právním řádem, pak by s ohledem na dikci § 74 odst. 2 tr. zákoníku, tj. zahlázení ze zákona, měla alespoň uplynout v inkriminované době jednorocní lhůta k odečtu čtyř bodů podle § 123e odst. 1, písm. a) zákona o silničním provozu, tj. od právní moci rozhodnutí o spáchání trestného činu (od 12. 2. 2008 do 12. 2. 2009). Z toho důvodu by v případě spáchání dalšího protiprávního jednání dne 29. 8. 2009 nemohlo být u obviněného zaznamenáno dosažení 12 bodů, což bylo předpokladem pro vynesení odsuzujícího rozsudku, který je napadán dovoláním.

Obviněný proto v závěru svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, č. j. 5 To 184/2012-129, v napadeném rozsahu a aby tomuto soudu přikázal ve smyslu § 265l odst. 1 tr. ř. věc znovu projednat a rozhodnout.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) ve svém vyjádření

sdělil, že dovolacím námitkám obviněného nelze přisvědčit, neboť první jím namítaná problematika je v zásadě řešena v dovolání obviněného zmiňovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 2 As 19/2009, v němž jmenovaný soud konstatoval, že důsledky bodového systému nelze chápat jako nepřipustné ukládání dvojího trestu. Jedná se o specifické opatření, jehož účelem je motivovat řidiče k dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a eliminovat ty z nich, kteří se opakovaně a dlouhodobě dopouštějí porušování těchto předpisů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně řidičů, přičemž důsledkem porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, za které jsou ukládány sankce, může být pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení dvanácti bodů.

Vedení trestního řízení, v němž je rozhodováno o tom, zda určitá osoba spáchala jistý skutek a zda je tento skutek trestným činem (na straně jedné), a vedení bodového registru (na straně druhé) jsou odlišné právní instituty, samostatně regulované speciálními normami, tedy především trestním řádem za současného užití trestního zákoníku a zákonem o silničním provozu. Z okolnosti, že zákon o silničním provozu mimo jiné reaguje i na závěry vyslovené v trestním řízení [např. § 123 odst. 1, 2 písm. c) a odst. 3 písm. c) zákona o silničním provozu apod.], nelze dovodit, že by veškeré závěry platné v rámci trestního řízení či vyplývající z trestního zákoníku měly být bez dalšího plně zohledněny v rámci vedení bodového systému. Jestliže trestní zákoník stanoví, že se od určitého okamžiku na obviněného hledí, jako by nebyl odsouzen (nastává fikce neodsouzení podle § 74 odst. 2 tr. zákoníku), jedná se o skutečnost, jež se vztahuje toliko k trestně právním důsledkům jednání obviněného. Bodový systém je upraven zvláštní normou, která jeho fungování stanoví samostatně (to je zřejmé i z § 123e odst. 3 zákona o silničním provozu).

Nepřípadné jsou i námitky obviněného o nemožnosti dosažení 12 bodů v důsledku nutnosti odečtení 4 bodů s odkazem na § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nezohledňují § 123e odst. 3 téhož zákona. Vykonával-li obviněný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel až do vydání usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 24. 10. 2008, sp. zn. 3 T 105/2007, neběžely lhůty ve smyslu § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud se obviněný dalšího relevantního protiprávního jednání dopustil dne 19. 8. 2009 a již dne 7. 9. 2009 byl vyzván s ohledem na dosažení 12 bodů k odevzdání řidičského průkazu, žádné body mu odečteny být nemohly.

Závěrem svého vyjádření státní zástupce uvedl, že podané dovolání shledává zjevně neopodstatněným, a navrhl, aby je Nejvyšší soud jako takové podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Udělil souhlas k tomu, aby navrhované rozhodnutí učinil Nejvyšší soud za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání a aby v neveřejném zasedání dovolací soud rozhodl i v případě jeho odlišného stanoviska [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům:

V obecné poloze je dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 5 To 184/2012, přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podal prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

Mimo uvedených skutečností však bylo nezbytné posoudit i to, zda je dovolání obviněného přípustné z hlediska problematiky řešené v rozhodnutí publikovaném pod č. [20/2004](#) Sb. rozh. tr. dle něhož

„...může dovolatel napadnout dovoláním rozhodnutí odvolacího soudu jen v tom rozsahu, v jakém byl odvolací soud oprávněn přezkoumat rozsudek soudu prvního stupně...“, neboť specifikum posuzované věci se projevuje v tom, že v odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 3. 2012, č. j. 21 T 163/2011-104, obviněný podal, neuplatnil (oproti obsahu jeho dovolání) žádné skutkové či právní výhrady vůči závěru nalézacího soudu, že svým jednáním, popsáním ve výrokové části jeho rozsudku, naplnil znaky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V písemném zdůvodnění svého odvolání totiž výslovně uvedl: „Připouštím, že jsem se dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když jsem řídil motorové vozidlo, přestože jsem pozbyl řidičské oprávnění, tohoto činu lituji a jsem připraven za něj nést odpovědnost“ a ve shodě s tímto prohlášením proto navrhl, aby odvolací soud „rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že mne zproští obžaloby z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a uzná mne vinným pouze z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a uložený trest mi zmírní, a to tak, že mi uloží pouze trest zákazu činnosti, popř. přiměřený peněžitý trest“. V obsahové shodě pak obhájce obviněného přednesl odvolání při veřejném zasedání u odvolacího soudu. Ani z doplněného dokazování provedeného výsledkem obviněného odvolacím soudem či z vyjádření obviněného jako dovolatele před tímto soudem nevyplývalo, že by namítal nesprávnost rozsudku soudu prvního stupně v části viny přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Tato zjištění Nejvyššího soudu, která nepodporují tvrzení obviněného v jeho dovolání, že „proti této skutečnosti (tj. nenaplněnosti důvodů pro odebrání řidičského průkazu)...brojil všemi možnými prostředky...i v probíhajícím soudním řízení“, však nevedou k závěru, že by byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí tohoto dovolání jako nepřipustného podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. ve smyslu právního závěru obsaženého ve výše citovaném rozhodnutí publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu (tj. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. 5 Tdo 82/2003), dle něhož: „Směřuje-li...dovolání proti výroku, který odvolací soud nepřezkoumával podle § 254 odst. 1 tr. ř. a neměl povinnost přezkoumávat ani podle § 254 odst. 2, 3 tr. ř., musí být takové dovolání odmítnuto jako nepřipustné podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.“.

Podmínky, za kterých přezkoumává odvoláním napadený rozsudek odvolací soud, vymezuje znění § 254 tr. ř., dle kterého:

(1) Nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

(2) Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

(3) Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku po vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výročkům podáno odvolání.

(4) Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

Je-li odvolatelem napaden výrok o vině (což obviněný učinil) a sestává-li se tento z více trestných činů, jimiž byl obviněný uznán vinným, je z hlediska přezkumné povinnosti odvolacího soudu podstatné zjištění, zda souběh trestných činů v odvoláním napadeném rozsudku má podobu konkurence ideální či reálné. V případě reálné konkurence (tzn. souběhu vícečinného daného více skutky) se přezkumná povinnost odvolacího soudu, v souladu s realizací dispozičního práva odvolatelem, koncentruje toliko na skutky, potažmo trestné činy v nich obsažené, odvoláním napadené. Jinými slovy řečeno, odvolací soud nepřezkoumává správnost výroků týkajících se jiných (odvoláním výslovně nenapadených) trestných činů, resp. jiných skutků obsažených ve výrokové části napadeného rozsudku, nevyvolá-li i jejich přezkoumání aplikace ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. V případě souběhu jednočinného se však odvolací soud nemůže omezit na pouhé přezkoumání odvoláním napadené právní kvalifikace, neboť napaden (byť v tomto směru částečně) je jeden skutek ve smyslu trestního práva procesního, u něhož správnost právní kvalifikace, tj. subsumpcie skutkových zjištění pod příslušná ustanovení trestního zákona, musí odvolací soud přezkoumat v celém rozsahu, neboť jde o výrok - z hlediska procesního rozhodování o něm - nedělitelný. Z dosud uvedeného plyne, že odvolací soud je podle § 254 odst. 1 tr. ř. povinen přezkoumat celý výrok o vině (a řízení mu předcházející) týkající se odvoláním napadeného skutku. Je-li v napadeném skutku shledáván souběh více trestných činů, musí odvolací soud přezkoumat správnost všech právních kvalifikací i skutkových zjištění je odůvodňující, a to i tehdy, nevznesl-li odvolatel vůči některému ze sbíhajících se trestných činů ve svém odvolání žádné výhrady.

Napadl-li proto obviněný výrok o vině obsažený v rozsudku nalézacího soudu, tj. důvodnost právního posouzení skutku ve výrokové části rozsudku popsaného jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku (konkrétně skutkový základ této právní kvalifikace), bylo nezbytné, byť konkrétní výhrady k souběžné právní kvalifikaci v podobě přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zák. obviněný jako odvolatel nevznesl, aby odvolací soud přezkoumal správnost veškerých závěrů učiněných nalézacím soudem ohledně popsaného skutku, tj. jeho celkového právního posouzení. Z odůvodnění usnesení odvolacího soudu lze seznat, že tuto svoji povinnost odvolací soud splnil, neboť se vyjádřil i k důvodnosti posouzení skutku dle uvedené právní kvalifikace. Na str. 4 svého rozhodnutí totiž krajský soud uvedl: „K dalšímu žalovanému přečinu, a to přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zák., je nutno uvést, že jeho spáchání obžalovaný plně doznává (přičemž vůči němu mj. ani žádných námitek nevznesl), když v tomto směru obžalovaný jednal dle názoru odvolacího soudu v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zák. V dalším pak odvolací soud odkazuje na přílehlavé odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se plně ztotožňuje.“ Toto vyjádření, je vzhledem k postoji obviněného v řízení odvolacím, kdy správnost skutkových a právních závěrů ve vztahu k posouzení svého činu podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nezpochyboval, třeba považovat za dostačující, neshledal-li odvolací soud v napadeném výroku vady, s nimiž počítá ustanovení věty druhé § 254 odst. 1 tr. ř.

Protože je nutno dovodit, že dovoláním lze rozhodnutí soudu druhého stupně napadnout pro nesprávnost právního posouzení skutku [dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] i tehdy, spočívá-li dle dovolatele uplatňovaná vada v nesprávnosti souběžné právní kvalifikace skutku, která jím nebyla v odvolání podaném proti rozsudku soudu prvního stupně napadajícím týž skutek výslovně uplatněna, neboť i tato právní kvalifikace odvoláním napadeného skutku a ji odůvodňující skutková zjištění podléhaly podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkumné povinnosti odvolacího soudu, uzavírá Nejvyšší soud, že v jím posuzované věci zákonné podmínky pro přezkoumání napadené části rozhodnutí odvolacího soudu dovolacím soudem jsou splněny.

V další části se proto Nejvyšší soud zaměřil na posouzení důvodnosti argumentace, kterou ve svém dovolání obviněný uplatnil.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále

posuzoval, zda vznesené námitky naplňují v něm uplatněný dovolací důvod.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotně právnímu posouzení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu, či prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03). Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedení dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvouступňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud ovšem není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

V posuzované věci lze uzavřít, že skutečnosti obviněným uplatňované formálně jím deklarovaný dovolací důvod naplňují. Na straně druhé však musí Nejvyšší soud konstatovat (ve shodě s vyjádřením státního zástupce), že tyto námitky jsou zjevně neopodstatněné.

Soud prvního stupně svá skutková zjištění, vztahující se k otázce tzv. vybodování obviněného, vyložil s odkazem na obsah provedených důkazů na str. 3-4 svého rozsudku, kde mj. zmínil, že „V rámci nového projednání Městský úřad Pohořelice rozhodl dne 9. 8. 2010 tak, že námitky obžalovaného se znovu zamítají jako neodůvodněné a provedený záznam, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, byl potvrzen“. Jde o rozhodnutí, jehož kopie je založena na č. l. 25-29 spisu, jenž nabylo právní moci dne 27. 8. 2010. Ve vztahu k učiněným skutkovým zjištěním nalézací soud při odůvodnění právní kvalifikace skutku uvedl, že (str. 5) „obžalovaný svým jednáním popsáním ve výroku rozsudku naplnil ... skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337

odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci než soudu tím, že vykonával činnost, pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu, což je zřejmé z výše citovaných listinných důkazů, týkajících se tzv. vybodování obžalovaného“.

K těmto právním závěrům nalézacího soudu lze doplnit následující skutečnosti:

Naplněnost zákonných znaků objektivní stránky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci než soudu tím, že vykonával činnost, pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu - tzv. právní věta výroku rozsudku soudu prvního stupně) je dána výkonem činnosti spočívající v řízení motorového vozidla obviněným dne 23. 6. 2011 navzdory pravomocnému rozhodnutí Městského úřadu v Pohořelicích, odboru dopravy a SH ze dne 9. 8. 2010, č. j. MUPOD 24905/2010. Toto rozhodnutí (resp. i jemu předcházející akty vydané ve správním řízení) je nezbytné ve smyslu právního názoru vyjádřeného ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 302/2010, publikovaného pod č. [1/2011](#) Sb. rozh. tr., pokládat za rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci ve smyslu citovaného ustanovení tr. zákoníku. Došlo-li na jeho základě u obviněného k odnětí příslušného oprávnění podle jiného právního předpisu vykonávat činnost spočívající v řízení motorového vozidla, pak nerespektováním právního stavu, který byl citovaným rozhodnutím založen, obviněný vědomě - dle závěru soudu odvolacího v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku - výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci mařil.

Námítky obviněného spočívající v porušení principu legitimního očekávání založeného na jím tvrzeném vyhodnocení právní úpravy jsou nepřipadné, neboť z obsahu trestního spisu plyne, že uvedený způsob obhajoby nebyl obviněným uplatněn ani v řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku (tj. při výslechu ve stadiu přípravného řízení, když hlavní líčení na žádost obviněného proběhlo v jeho nepřítomnosti), ani v řízení odvolacím, kterému byl osobně přítomen. Navíc problematika týkající se odnětí oprávnění k řízení motorových vozidel na základě právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu, včetně nemožnosti odečítání bodů po dobu výkonu trestu zákazu činnosti, byla v odůvodnění rozhodnutí vydaných správními orgány (konkrétně již v rozhodnutí ze dne 5. 10. 2009 - č. l. 15-18 trestního spisu) rovněž přiléhavým způsobem vyložena. Bylo tedy pro obviněného předvídatelné, zejména pokud důvody k odlišnému hodnocení důsledků pro „vybodovaného“ řidiče z právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu nevyplynuly ani z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 2 As 19/2009, že jízda s motorovým vozidlem dne 23. 6. 2001, tj. poté, co ve smyslu účinné právní úpravy pozbyl oprávnění k jeho řízení, může vést k vyvození jeho trestně právní odpovědnosti za přečin dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Nejvyšší soud neshledává důvodu k tomu, aby způsobem odlišným od interpretace provedené Nejvyšším správním soudem České republiky v jeho rozhodnutí vydaném pod sp. zn. 2 As 19/2009, přistupoval k výkladu problematiky non bis in idem, který je v citovaném rozhodnutí obsažen ve vztahu mezi systémem bodového hodnocení řidičů, který byl do zákona o silničním provozu zaveden zákonem č. [411/2005](#) Sb., s účinností od 1. 7. 2006, resp. důsledky, které příslušné zápisy do registru pro řidiče vyvolávají (zejm. po dosažení 12 bodů), a postihem v přestupkovém řízení. Vyložilo-li citované rozhodnutí - i s oporou o znění § 123a věty první zákona o silničním provozu, jakož i důvodovou zprávu - že zavedení systému bodového hodnocení nelze chápat jako nepřipustný ukládání dvojího trestu, pak není důvodu k tomu, aby fungování tohoto systému mělo odlišné právní důsledky ve vztahu k sankcím, které jsou ukládány za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Ostatně lze odkázat na to, že ani samotný obviněný ve svém dovolání, jímž vytýká soudům nesprávné právní posouzení svého jednání, svou argumentaci nezaložil na zpochybnění uvedeného právního závěru, že zápis do registru řidičů nepředstavuje porušení principu non bis in idem.

Základem jeho právní argumentace je tvrzení, že k dosažení dvanáctibodové hranice nemohlo dojít v důsledku nemožnosti započítání 7 bodů, které mu byly uděleny za jednání, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi, sp. zn. 3 T 105/2007, poté, co ohledně tohoto odsouzení nastaly účinky fikce neodsouzení v důsledku uplatnění ustanovení § 74 odst. 2 tr. zákoníku. Tomuto názoru obviněného však nelze přisvědčit ze dvou důvodů. Jednak je třeba souhlasit s vyjádřením státního zástupce, že z právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu nelze dovodit, že by se zánik negativních důsledků uloženého trestu (obviněným uplatňovaného zahlázení ex lege u trestu zákazu činnosti) měl projevit způsobem tvrzeným obviněným ve změnách zápisů v registru řidičů, jednak o zahlázení citovaného odsouzení nelze v rozhodné době uvažovat z důvodů níže rozvedených.

Tvrzení obviněného, že vůči němu vyvozované právní důsledky, ať již v podobě vyvstalé z dosažení 12 bodů, či v podobě vyvození trestní odpovědnosti za jednání ze dne 23. 6. 2011, odporují požadavkům, které vyplynuly z ustanovení § 74 odst. 2 tr. zákoníku, nebere na zřetel rozhodná fakta, z nichž je nezbytné dovodit, že ve vztahu k odsouzení obviněného trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 25. 1. 2008, č. j. 3 T 105/2007-126, nebylo možno ke dni 3. 9. 2009, kdy bylo vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění (č. l. 10 spisu), hledět, jako by nebyl odsouzen. Tato fikce nemohla nastat již ke dni 14. 10. 2008, kdy nabylo právní moci usnesení okresního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 3 T 105/2007-150, jímž bylo rozhodnuto o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. Právní moci rozhodnutí o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti totiž nedochází k tomu, že by na trest obviněnému původním rozhodnutím uložený bylo možno nahlížet jako na trest, který byl vykonán. Přitom právě takový závěr („byl-li trest zákazu činnosti vykonán“) je podle obviněným uplatňovaného ustanovení § 74 odst. 2 tr. zákoníku podmínkou nástupu fikce, že se na obviněného hledí, jako by nebyl odsouzen. Je nutno dodat, že uvedený druh trestu by za vykonaný tímto dnem ve smyslu § 91 odst. 2 tr. zákoníku být považován mohl, avšak až tehdy, bylo-li by podle § 91 odst. 1 tr. zákoníku vysloveno, že se obviněný, jako „odsouzený, u něhož se podmíněně upustilo od zbytku trestu zákazu činnosti ... osvědčil“. K takovému rozhodnutí však mohlo dojít až po uplynutí zkušební doby, která byla stanovena v trvání 30 měsíců a uplynula dnem 14. 4. 2011. Navíc je nutno připomenout, že obviněnému nebyl citovaným trestním příkazem uložen pouze trest zákazu činnosti, nýbrž i trest peněžitý. I když byl obviněným zaplacen dne 4. 6. 2008, nenastaly s touto skutečností důsledky upravení zněním § 54 odst. 4 tr. zákona, příp. § 62 odst. 2 tr. zákoníku, neboť podle zjištění soudu se obviněný trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák. dopustil ve formě úmyslného zavinění. Podle tzv. právní věty trestního příkazu se obviněný uvedeného trestného činu dopustil tím, že „úmyslně vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a způsobil takovým činem nehodu a větší škodu na cizím majetku“. Protože nedošlo k zahlázení tohoto odsouzení postupem podle § 69 odst. 1 písm. c) tr. zák., příp. § 105 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, jsou veškeré právní vývody obviněného opřené o ustanovení § 74 odst. 2 tr. zákoníku liché a pro posuzování věci zcela nerozhodné.

Ve vztahu k námitce o nesprávném výpočtu celkového počtu bodů v důsledku neodpočtení čtyř bodů ve smyslu úpravy obsažené v ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je možno konstatovat následující skutečnosti:

Podklad pro správné řešení obviněným namítaných skutečností poskytuje ustanovení § 123e zákona o silničním provozu, dle kterého:

(1) Řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným

do bodového hodnocení,

a) po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů,

b) po dobu 24 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů zbývajících po odečtení bodů podle písmene a),

c) po dobu 36 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou všechny zbývající body.

K tomuto dni provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam v registru řidičů o odečtení bodů z dosaženého počtu stanovených bodů řidiči, a to nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne, kdy vznikl řidiči nárok na odečtení bodů.

(2) Řidiči se rovněž odečtou body, které mu byly zaznamenány na základě pravomocného rozhodnutí o

a) přestupku nebo trestném činu po pravomocném zrušení tohoto rozhodnutí, nebo

b) podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, pokud v trestním řízení, ve kterém se pokračovalo, nedošlo k odsouzení řidiče pro trestný čin, který spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení.

(3) Po dobu výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, nebo ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, během které se řidič zavázal zdržet se řízení motorových vozidel, neběží doba pro odečítání bodů podle odstavce 1.

(4) Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rovněž provede záznam v registru řidičů o odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů řidiči, který podal písemnou žádost o odečtení bodů a

a) doložil žádost potvrzením o ukončeném školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy podle zvláštního právního předpisu 4), které není starší než 1 měsíc od podání žádosti, a

b) neměl ke dni ukončení školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy v registru řidičů zaznamenáno více než 10 bodů za porušení právních předpisů ohodnocená méně než 6 body.

(5) Příslušný úřad obce s rozšířenou působností provede záznam o odečtení bodů ke dni ukončení školení ve středisku bezpečné jízdy, a to nejpozději do 3 pracovních dnů od podání žádosti. Příslušný úřad obce s rozšířenou působností může provést záznam o odečtení bodů řidiči na základě potvrzení o ukončeném školení bezpečné jízdy pouze jednou za kalendářní rok.

(6) Odečtení všech 12 zaznamenaných bodů oznámí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností písemně řidiči nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, ke kterému byl záznam o odečtení bodů proveden v registru řidičů.

V rozhodnutích správních orgánů bylo vycházeno ze správného poznatku, že rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 3 T 105/20007, uložený trest zákazu činnosti obviněný vykonával až do dne 14. 10. 2008, kdy došlo k podmíněnému upuštění od výkonu jeho zbytku, a že tedy až do tohoto dne nemohla v důsledku ustanovení § 123e odst. 3 zákona o silničním provozu plynout lhůta pro odečítání bodů podle odst. 1 citovaného ustanovení. Dopustil-li se obviněný dalšího protiprávního jednání – přestupku, za který mu bylo dnem 29. 8. 2009 odečteno 5 bodů, pak je zřejmé, že k požadovanému odpočtu čtyř bodů nemohlo dojít a že tudíž výzva ze dne 7. 9. 2009 k

odevzdání řidičského průkazu s ohledem na dosažení 12 bodů měla své zákonné opodstatnění. Řídil-li proto obviněný motorové vozidlo tov. zn. S., obci P. dne 23. 6. 2011, činil tak v rozporu s právními důsledky, které pro něj vzešly z rozhodnutí, která cituje rozsudek soudu prvního stupně.

Ve shodě s posouzením věci soudy nižších stupňů a státním zástupcem v jeho vyjádření k dovolání obviněného proto Nejvyšší soud shledává v jednání obviněného popsáno v rozsudku soudu prvního stupně naplněnost zákonných znaků přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl - společně s přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku - uznán vinným. V důsledku tohoto konstatování pak dovolání obviněného hodnotí jako zjevně neopodstatněné.

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné. S ohledem na shora stručně (§ 265i odst. 2 tr. ř.) uvedené důvody Nejvyšší soud v souladu s citovaným ustanovením zákona dovolání obviněného odmítl. Za podmínky § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)